

ТРЕБУЙТЕ ВЕЗДЕ!!!

≡ **ВЗАМЕН** ≡
МЫЛА И ЩЕЛОКА

**СТИРАЛЬНО-МЫЛЬНЫЙ
ПОРОШОК**

„УКРАИНКА“

Ф-ки „Трудовой Химик“ Гостреста

„ХАРГОСХИМКОМБИНАТ“

Цена за коробку 400 гр.—17 коп.

Содержит мыла 25%, щелока 35%

Вполне заменяет мыло и щелок, не содержит веществ, вредно действующих на кожу. Также незаменим для стирки БЕЛЬЯ и проч. хозяйственных нужд.

Имеется во всех аптеках, магазинах: САНИТАРИИ и ГИГИЕНЫ, Х. Ц. Р. К. и ≡ ≡ ≡ Т. П. О. ≡ ≡ ≡

Руководствуйтесь способом употребления, указанным на коробке.

ВСЕМ

|| **ГОСУДАРСТВЕННЫМ
КООПЕРАТИВНЫМ И
ЧАСТН. ОРГАНИЗАЦ.** ||

Запомните, что самые ЛУЧШИЕ и ДЕШЕВ. ЗЕРКАЛА

имеются на вновь открытой государственной зеркальной фабрике

**„Красный
зеркальщик“**

при Харьковском Комборьбезе
Адрес: Дмитриевская 19, тел. 46-51

БУХГАЛТЕРИЮ
дв. ит. и амер. изучайте дома по самоучит, в вопрос., отв. и примерах (7 выпуск. за 1 р. 50 к. нал, пл.).
А. А. ХМЕЛЬНИЦКОГО
Харьков, Юрьевская, 13.

1-я В ХАРЬКОВЕ СПЕЦИАЛЬНАЯ ЛАБОРАТОРИЯ

„ДИЕТИЧЕСКОЕ ПИТАНИЕ“

Натуральные, лечебные, очищенные и профильтрованные

ПИВНЫЕ ДРОЖИ

ЕЖЕДНЕВНО СВЕЖИЕ
(жидкие и в таблетках)

Вернейшее средство от малокровия, фурункулеза, чирей, прыщей, нарывов, худосочия, неврастения, кишечных заболеваний. Признано лучшими фессорами Ленинградск. клиник и больниц.

— Стпускаются —
по рецептам и без рецепта врач.
Харьков, ул. Свердлова, (б. Екатеринославская) № 19. Иногородным высылка в таблетках не менее 12 трубок за заказе в 2 рубля.

В МЕСЯЧНЫЙ СРОК

Каждый приезж. подготовит к службе квал. счетн. раб. с практ. прохожд. курса бухгалтерии по собств. мет. и учетн. листам. отз. (со столом и кварт.) у А.

ХМЕЛЬНИЦКОГО

Харьков, Юрьевская ул. д. № 13

ИСКУССТВЕННЫМ

≡ **ПАЛЬМЫ** ≡

ОТ 3-х РУБЛЕЙ

ВЫСЫЛАЮТСЯ НАЛОЖ. ПЛАТ.
Конторская ул. (Краснооктябр.) № 1
Рыбальченко

МУЗЕЙ ОСТАЕТСЯ НА КОРОТКОЕ ВРЕМЯ

Сергиевская пл., № 3 (Московские ряды)

≡ **ЕЖЕДНЕВНО** ≡

с 10 ч. утра до 11 ч. вечера

ОТКРЫТ ПЕРЕДВИЖНОЙ НАУЧНО-ПОКАЗАТЕЛЬНЫЙ

МУЗЕЙ

ЦЕНА ЗА ВХОД: в отдел по анатомии 20 коп.
в отделы: по истории, мифологии, этнологии и испанской инквизиции 20 коп.

ЭКСКУРСИЯМ СКИДКА—ОТ 40 ДО 70%

№ 7
лютого
року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

ДО 50-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Г. І. ПЕТРОВСЬКОГО

Г. І. Петровський в 1905 р.

Григорій Іванович на засланні

Григорій Іванович—член Державної думи. На фот. відомий момент з життя думських соціалістів. Григорія Івановича позбавлено права присутності на засіданні думи

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

ЗЛОЧИН РЕПОРТЕРА

Оповідання Олесе Ясного

З ВАШОГО дозволу, шановні читачі, автор свідомо обминає такі аксесуари романтичних оповідань, як блакитне небо, сонце, вітерець, пахуча травиця і неодмінне тьохкання соловейків.

Авторові в жодному разі непотрібно все оте, бо як побачите самі, дія відбуватиметься в житлокооперативі „Згода“, а в житлокооперативах, як відомо, цього реквізиту статут не передбачає.

Але, щоб не бути нестерпно сухим, автор постарався заповнити формальну порожнечу чимсь іншим, що не заперечує житлокооперативного статуту, і разом з тим, викликало в шановного читача відповідні асоціації.

Отже—автор просить уваги.

... В довгому півтемному коридорі першого поверху житлокооперативу „Згода“ пахне. Хвилі пахоців котяться від невеличкого приміщення в темному кутку коридору, просто до похильцевого носа. Вони спочатку забивають дух, а потім збираються у величезний клубок сизуватого туману і стовплюються під дверима житлокооперативних квартир. Під стелею вдовж та впоперек коридору погойдуються на вірвоках блакитні сукні, панчохи і взагалі блакитні, на якій видно і невідчужну на блакиті рожеву падь.

Понад стінами коридору довгим рядом вишикувалися житлокооперативні солов'ї. Вони поки що мовчать, поблискуючи холодним пір'ям, але ось запищав один, другий... Кілька хвилин, і в коридорі стоїть невгомний спів—сичать, свистять, тріщать, шкварчать... Кожний співає своєї, а всі вкупі творять гімн житлокооперативному побуту.

Яка краса!!

Та раптом, на другому поверсі чути непевний гуркіт... Житлокооперативний будинок нервово здригує; сильніший гуркіт—обиваються вікна; ще сильніший—будинок похлюється... І раптом—неймовірний удар...

В квартирах першого поверху за якусь мить відбувається повна ілюзія землетрусу: розгойдуються лампи, бряжчить посуд, падає великими шмаками стеля і що найприкріше—зникає будьякий натяк на житлокооперативну ідилію.

Пожильці повідлю наповнюють коридор, зводять на стелю розгублені погляди і перелякано чекають дальших ударів.

Високий худоліявий бухгалтер нервово покусює тоненькі руді вуса і раз-по-раз знизує плечима.

— Чорт знає що таке!

Чорт.

Натоптуватий масний розповсюдвач неперіодичних видань застібає на ходу кольорову камізольку, але ніяк не поцілить гудзиком у петельку.

— Що? Га? Знову?

Стенографістка якогось агентства, не встигнувши сховати деякі свої особливості в деякі справилья туалету, розмахує бюстгальтером і просить по-

жильців піддержати її, бо вона може впасти і тим самим дати їм клопоту в такий жалючий момент.

Всередині натовпу борсається на всі боки вдова, видно спілки народного харчування, і запевняє, що ще один будотрус і її можна сміливо везти на Сабурову дачу.

Пожильці хвилюються. Пожилці чекають.

Але замість дальших ударів на другому поверсі чути тільки легеньке погуркування меблями.

— О!—каже багатозначно житлокооперативний поручок сьогодні, значить, другого вдару не буде.

Тоді пожилці бадьорішають, сходяться до купи і, починаючи мтинг. Як і завжди, після будотрусів, забирає високий худоліявий бухгалтер. Він каже:

— Товариші! По п'ятиденній перерві ми знову повертаємося до роботи. Отже, ніхто не може поручитися, що наступного удару не буде роковим і не засипле давою вас, мене і всіх.

Пожильці з жахом туляться один до одного і, блутовляються на стелю. Найменше шарудіння на другому поверсі тепер викликає у них рефлекс самозахисту.

Стенографістці здається, що стеля вже падає й вона накриве її важким сірим простиралом. Стенографістка

зблідле обличчя в біостгальтера і підставляє плечі під „роковий удар“ мовець говорить далі.

— Наступний удар, ріши, засипле не тільки вас, ви, він може, чорт забере, засипати справу житлокооперативного будівництва. робити?

Пожильці, як луна, відповідають промовцєвє „що робити“, і безпорадно знизують плечима.

Виходу немає. Житлокооперативні будотруси відповідають з невеличкими перервами ось уже на протязі кількох років. Ніякі заходи з них не діють. Вони як стаються настають пожилців і в стелю житлокооперативного побуту впітають тремтливий ди розпачу...

Найдовша перерва між ударом і сьогоденним будотрусом тримала п'ять днів.

— П'ять днів товаришів потрясає кулаками промовець—бухгалтер, ми жили спокійно. Ми вже почали забувати про пережиті страхотта.

І він, бухгалтер дуже ликого тресту, перейшов вдовж та впоперек всі фронтів всі війни, не почував себе ким жалюгідним, як сьогодення.

— За що? За що?

Але не тільки бухгалтер мав право на запитання—що, за що? Запитувати мали право всі пожилці.

Натоптуватий масний розповсюдвач неперіодичних видань перший дістав від житлокооперативного будотрусу точний діагноз. Йому нічого не говорило про це, але він сказав. Він скаже, бо треба ж кінцем вплинути якось на Центр оцих жалючих справ. Так, чи ні?

МУЗЕЙ ІМ. СКОВОРОДИ

С. Васильківський. Артист Саксаганський в ролі Черевика

— Я, товариші,— каже він,— маю від цих умів перманентну настю. Що це таке? Товариші, що бодай його не мала моя баба. Я не знаю, як цю хворобу зветься українському, але по русько-українському, то мушкетер будотрусів не витримує...

Повільці обговорюють справу довго і гартують зрештою стомлюються, хрипнуть й одночасно ухвалюють:

Зостане просити правління житлокооперативу найрішучими заходами припинити дальші умови, в противному разі...

В противному разі до стелі летять рішучі умови.

Центр житлокооперативного будотрусу, як відомо, перебуває десь на другому повершку будинку. Отже, автор поведе шановного читача на другий поверх і покаже ті сили, що створюють, висловлюючись язиком некооперативного в свій час Щедрина „підмурівок архітектурного житлокооперативної“.

Великий, чепурний і тим затишній інтер'єр, якраз в центрі поверху, вечірні південні сонячні проміння за столом з чашкою чорної кави в руці репортер Вадя Грізний. Він бронею вогнеподібного обличчя, а на тлі, мов дві жаги, запалені очі... Вадя кудовчить чуприну і час від часу знімає.

Вікна знесилено відкинула голову на лутку Вадина крісла. Видно, що сердешна перехвилювалася і тепер освітлена ділющою прохолодою ве-

Вона помітно бадьорішає: синь обличчя розсвітається, лица рожевіють, високі, пишні груди спокійно дихають дорогою батист її сукні... Вадя з великим зусиллям видає з себе безліч запитань.

Чому цікаво знати все, з самого початку.

От як він прийшов, як почав... Тамара (дружина) зводить на нього великі блискучі очі. Каже: — Вадю! Дорогий! Ти ж давав слово не пити. Га! Навіщо ти напився? Навіщо?

Вадя боляче крутить головою.

— Ти мені скажи, чого я тут пити?

Тамара, рвучко відходячи від нього, розказує, чого він тут накоїв.

По-перше—Вадя прийшов такий сонний, як ніч, по друге—прийшов надзвичайно рано, а потім—пошпурив на Тамару стільця, розбив дві вази, потрощив вази і зрештою пхнув стола...

— Оце і все?

Вадя п'є великими глотками каву і нервово кудовчить на Тамару чуприну.

— Стільцем бійся стукнути в своїй квартирі. Яка тендітна!

ЕКСПЕДИЦІЯ ДО КРИЖАНОГО ОКЕАНУ

Минулого року успішно закінчено експедицію до крижаного океану на пароплаві „Колима“, разом з гідро-самольотом „Юнкерс“ та „Савой“. На цьому фото „Колима“, „Юнкерс“ і „Савой“ в бухті Тіксі, гирло р. Лени

Тамара роблено сміється і підходить до Ваді.

— Знаєш що, Вадю! Ось давай ми поговоримо серйозно.

— Знаю, знаю,— махає рукою Вадя.— Ну, напився... Ну, більше не буду... Задоволена?

Ні, Тамара не задоволена. Вона вже чула від Ваді не одно зарікання. Хіба не він присягався їй не пити? Хіба не він просив у неї пробачення за свої п'яні діла? Зрештою, хіба не він ходив на сеанси гіпнозу професора Платонова? Ах, яка вона була щаслива, коли Вадя почав лікуватися. П'ять днів не пив. П'ять днів Тамара раювала, сподіваючись, що гіпноз рятує для неї Вадю, і ось на шостий день знову те ж саме...

— Та доки ж це буде? Доки?

— Власне кажучи, чого ти турбуєшся?—дивується Вадя. Сказав більше не питиму—значить не питиму. Ну? Чи тобі меблів шкода?

— Тебе шкода, Вадю!—переконує Тамара.

Хіба це життя у них. Він п'є, бешкетує, а вона мусить терпіти. Він проспиться і йде з дому, а вона мусить давати поживцям відповідь за його бешкети... Не вірить вона більше Вадіному слову.

— Не віриш?—перепитує Вадя.—Ну, добре, не вір. А я тобі докажу, що маю деяку волю. Смієшся? Смієся!

— Та як же мені не сміятися, Вадю, коли ти чудний і смішний. Ти от говориш, що в тебе є воля, а справді в тебе нема ніякої волі. Так же?

Ні, не так. Вадя рішуче протестує проти такого визначення його особи. Може чогось іншого він не має... Скажімо от, доброї пам'яті... Цього він дійсно не має,—що накоїв з п'яних очей—протверезившись не пригадає, а що до волі, цеб-то до твєї ділянки волі, що заправляє порівнянням до горілки, так вона з нього в і в н може примусити її діяти навпаки.

— Ти, Тамаро, швидко переконаєшся в цьому.

Вадя встає і починає ходити по кімнаті широкими зосередженими кроками.

— Так, так. Переконаєшся, Тамаро!

Тамара безнадійно крутить головою і виходить до вікна.

— Ну, добре,— каже згодом.— Повірила тобі. Але ти мені скажи: коли в тебе справді є воля, то чому вона, воля твоя відмовилася реагувати на сеанси професора Платонова? Адже п'ять сеансів гіпнозу й на мить не змогли приспати твою волю. Так, так, Вадю, не змогли. Отже дозволяю мені, любий, висловити де які сумніви: або в тебе ніякої волі немає—горожеча—і тоді твої обіцянки не пити безнадійна справа, або ж у тебе воля така сильніша, що тобі змагатися з нею навіть за сторонньої допомогою не сила.

Вадя слухає Тамару, похнюпивши голову. Тамарини сумніви очевидячки впливають на нього, і він трішки винуватого, немов би виправдуючись, каже:

— Бачиш, Тамаро... Очевидно, воля дуже тендітна. Я її собі уявляю, як

Капітан „Колима“
Міловзоров

„Колима“ серед вічної криги, біля острова Врангеля

молодого жеребчика... От, воля—молодий жеребчик, а я, цеб-то я, Вадя Грізний, погонич. Шлях—це мое життя. Запрягаю я свого жеребчика, загнзую, беру в руки віжки і мчу, що в духу. Але на шляху, як на шляху. На шляху зустрічаються подорожні. Коли вони мені чужі, я їх обминаю—жеребчик мій летить вперед. Але, коли я зустрічаю друзів, знайомих, я спиняю жеребчика і ясно попускаю віжки... Подорожні—це, Тамаро, сопутники нашого життя, як от радощі, горе.

Тепер про сеанси професора Платонова.

Правда, п'ять разів Вадим засипав під професоровими пронизливими поглядами... Після кожного сеансу Вадим почував, що тримає віжки від свого жеребчика міцніше...

— Але, зрозумій ти мене, Тамаро. Коли професор Платонов після п'ятого сеансу, нарешті, сказав мені—радується, товаришу Грізний—більше алкоголю ви не вживатимете, я з радощів пустив віжки і... напився.

Тамара кидається, немов її вжалено й болізно каже:

— От-от. Для мене тепер все ясно!

Але Вадя її не розуміє. Що ясно? Нічого не ясно... Власне, ясно тільки одно—більше горілки він не питиме й оце його останнє слово.

Потім Вадя починає збиратися до редакції. Він швидко вмивається, чепуриться кілька хвилин на дзеркалі, нарешті надіває капелюш і запиняється перед Тамарою.

— Ну?

Тамара благає його очима і в тому благанні Вадя бачить одчай, роспуку. Йому раптом стає безкінечно жаль цієї жінки, що офірує в жертву його витрибенькам свій спокій. Він підходить до Тамари, обнімає і міцно тиснувши цілує. Тамара обхоплює його голову руками й, зазираючи в западені від горілки очі, повертає йому його щедрі поцілунки. А палахаючи уста шепчуть одно:

— Дивись, Вадю, ти ж дав слово!

— Вір, Тамаро!

Вадя ще раз запевняє Тамару поцілунком і йде до редакції.

Ось тут, коли б звичайно автор вірив у таку істоту, як доля, він би примостив цей витвір фантазії своїх попередників в десь у куточку і примусив би його заговорити приблизно такими словами:

— О, нещасна жінко! Чи можеш ти припустити хоч на мить, що твоему дорогому Ваді лукава доля замість репортерського олівця всучить в одну руку гострий ніж, а в другу—ще гострішу виделку й штовхне його на вечуваний злочин...

А як автор ні в чий відчування не вірить, він уникає їх, гопереджаючи між іншим шановного читача, що репортерові Грізному він сам, автор, всучить в одну руку гострий ніж, а в другу ще гострішу виделку... Та це станеться в останнім розділі цього оповідання, коли всі засоби впливу на героя буде вичерпано.

А поки що вернімося на кілька хвилин до Тамари.

Коли Вадя виходить із кімнати, Тамара замислюється. Її надія шугнула слідом за Вадею, а натомість прийшов постійний гість—звєвіра.

— Ніщо! Ніщо вже не може врятувати її Вадю від розкладного впливу алкоголю.

Вона напружує всі свої думки, мобілізує на допомогу спритність, але... рятунку немає. Єдине, що вона може

зробити, щоб примусити Вадю не пити—це звернутися до нього ж товаришів по редакції. Може вони вплинуть на Вадю... Це ж так натурально. Але цю думку-рятунок риває несподівана візита.

— Добри-вечір!

Тамара залякано кидається.

— Хто це?

— Прощу пробачити... Я по Вадима.

ПРИСТАВКА ВАНТАЖІВ НА ВЕРШИНІ ГІР

Альпійські гірські товариства будують на вершинах гір нові будинки і постачають провіант для туристів. Але приставка на вершини гір будівельних матеріалів і провіантними, або мулами звязана з великими труднощами й обходиться дуже дорого. Австрійська розв'язала це питання. Тепер аероплани з Інсбруку приставляють за кілька годин на найбільш неприступні шпигли все, що потрібне для будівель і для туристів. Дослідники підвішують під аероплан і скидаються в потрібному місці на землю. Для питва у пляшках, або барилах, для пачок з речами й поштою влаштовано ззаду аероплану приміщення, а під корпусом аероплана є апарат, що скидає пачки на землю за допомогою парашотів. У Франції авіатор Торе робив польоти на Монблан на Фарман-Доппельман і постачав усе потрібне обсерваторії, що знаходиться на височині 4 367 метрів. На малюнку—скидання пачок із провіантом на вершині гори.

— Ах!
 з його хитрому підслесливому голосі Тамара впізнає Петра
 Гайового.

— Вадю.. пішов до редакції, — каже, зосереджуючи в собі
 думку.

— Яка шкода... Яка шкода..

— Він вам дуже потрібний?

— Щоб дуже — ні. Думав укупі підемо до редакції. Він
 сьогодні не був зовсім.

— Тамара на одну хвилину замислюється.

— Так. Він сьогодні... знову.

— П'яний? — дивується Гайовий.

— П'яний... проспався...

— Виходить, не допоміг і гіпноз?

— Як бачите.

— Тамара одважується. Вона робить крок до Гайового.

— Слухайте, Петре Івановичу! Я вас додвог затримувати

не хочу. Я вас на одну хвилину...

Петро Іванович ніяково покашлює і переступає з ноги на

ногу.

Тамара, отанувавши себе, спокійно каже:

— Петре Івановичу! Я вам буду безкінечно вдячна...

— Та боже мій... Говорить...

— Я Вас хотіла просити влинути якомсь на Вадю. Ну п'є-ж!

розумієте п'є. Ви його старий товариш, безпосередній на-

чальник — може послухає, схаменеться... Петре Івановичу.

Петро Іванович безнадійно розводить руками. А в тім він

спробувати влинути на Вадю... Звичайно, не як безпо-

середній начальник — бо він тільки завідувач місцевого відділу

друкарської газети, а як товариш. За успіх, розуміється, він не ручиться

спробувати, чого ж — можна. Сьогодні от прийматиме від Ваді

вантаж і спробує.

Тамара дякує йому зарані й просить ніякими засобами не

забуватися.

— Та вже ж — каже уклоняючись Гайовий, — на війні, як на

війні...

Шановний читач певно стодівається, що цей розділ автор

вважає хитрому завідувачеві місцевого відділу невеличкої

газети.

Автор мусить признатись, що сподіванка слушна, але не в

той мірі, як цього хотілося б шановному читачеві. Петро Іван-

ович Гайовий, людина, як уже сказано, хитра, а хитрі люди,

яклубок — не розмотавш — не збагнеш. Розділ присвячується

звичайному дневі, певніше, вчореві, коли всі співробітники

газети, в тому числі звичайно й наш герой Вадим Гріз-

ний, як гвинтики однієї складної машини, сумлінно виконують

свої функції.

Найжвавіше буває завжди у друкарницькій. Тут всі редак-

ційні гвинтики входять в обов'язкові взаємини з гвинтиками —

старияцями і з раннього вечора до пізньої ночі наманікюрені

гвинтики виторохкують зміст чергового номера газети.

Вранці вони виторохкують важкі, як оливо, рядки перших

сторінок, за ними — кострубаті дописи власкорів, пізніше — сухі,

придорожні груша, статті і, зрештою, ввечері міський репор-

таж. Витороканий матеріал повидно ростікається по відділах,

як тоненьким струмочком шелестить до друкарні...

Петро Іванович Гайовий, палячи цигарку за цигаркою,

лишенько пробігає репортерський матеріал, що треба випра-

вити, що треба додає, раптом підводить голову, гукає:

— Пригоди й злочини єсть?

Ластовинястий репортер, відгукується з друкарської кімнати,

встає й летить до Гайового.

— Єсть!

Гайовий витримує невеличку паузу, потім стукає злегенька

пальцем по столі.

— Слухайте, товаришу! Я роблю вам останнє зауваження.

Знову припустили помилку?

Репортерове ластовиння тоне в червоній фарбі зніякові-

лого обличчя, і репортер просить пробачення.

— Мерщій давайте поправку, чорт вас забирай! Отруїлася

лишеньким квасом не Лядова, а Ляхова. Ну?

Репортер зривається бігти, але Гайовий зупиняє його і вже

літає просить:

— Покличте, будь ласка, Грізного.

Вадим Грізний спокійно лодиктовує друкарниці свій еко-

номічний репортаж, перевірює його спочатку сам, і тоді так

спокійно, несе до Гайового.

— Ти сьогодні спізнився, голубе!

— Ну?

— Ну, і от... помилка в тебе.

— Де?

Гайовий показує Гріз-
 ному його ма-
 теріал і Гріз-
 ний бачить в
 заголовкові
 прикру опе-
 чатку: в слові
 „справа“ не
 вистачає од-
 ної літери.
 Грізний ви-
 риває матері-
 ял із завіду-
 вачевих рук і
 друкарниці.

— Слухай-
 те, що ви на-
 робили? — по-
 червонівши
 тиче в дру-
 карщицине
 обличчя ар-
 куш паперу.
 — Ви ж мене
 підвели.

Друкар-
 ниця гаряче
 виправдуєть-
 ся, прискає
 на Грізного
 водограєм сли-
 ни і зрештою ка-
 же, що в неї ро-
 боти по нікуди і
 вона взагалі за се-
 бе не ручиться.

Гайовий все це уважно спостерігає, вишиковує спостережене
 в лави аргументів для наступної атаки на репортера Грізного
 й чекає. А коли Вадим Грізний, посварившись з друкарницею,
 входить знову до нього в кабінет — він безстороннім тоном каже:

— Власне, друкарниця тут не причому.

— Як не при чому?! — майже скрикує Грізний. — Адже вона
 помилилася.

— Помилалася вона, а читати треба було уважніше тобі.

Грізний з Гайовим не погоджується. Гайовий ставиться так
 до справи, бо виходить виключно з свого службового становища,
 а справді винна тільки друкарниця.

Гайовий влучає момент і дуже здалеку обережно починає
 наступ.

— Все це, голубе, тобі тільки здається.

Здається? Грізний слава богу не стерявся, щоб йому зда-

далося, а коли Гайовий так думає — це його справа.

— Я думаю про тебе, Вадиме, завжди однаково.

— Тоб-то?

— Ти просто нещасний чоловік.

— Я? Нещасний? Не чекав я від тебе, Петре. Дякую за

компліменти.

Грізний встає, швидко ходить по кабінеті, а Гайовий лукаво

зирає на нього і ледве помітно всміхається.

— Ти мені пробач, Вадиме, — каже далі. — Я не хочу тобі

зробити чогось прикрого, як і не силкуюся використати проти

тебе свого службового становища...

— Будь ласка, будь ласка. Ти завідувач відділу, я твій під-

леглий репортер... Скільки завгодно...

Гайовий спокійно наступає.

— Але коли твоя дружина з сльозами на очах просить...

Грізний всуває руки в кешені і здулившись насмішкувато

питає:

— Про що-ж моя дружина з сльозами на очах просить?

— Про що? Ну, про що може просити дружина, коли її

чоловік безнадійний алкоголік. Ясно про що...

— Ах, не буду більше! — нахабно розшаркується Вадим.

Бачучи, що в такий спосіб можна потерпіти поразку, Гайо-

вий серйозним тоном закликає Вадима до порядку.

— Ти, Вадиме, не жаргуй. Мені зовсім не до жартів.

І подібно до повіди, що зустрічає на своєму шляху непе-

реборну загату — Гайовий круто звертає. Він підходить,

сміючись, до Вадима, бере його за плечі і вже зовсім по

іншому каже:

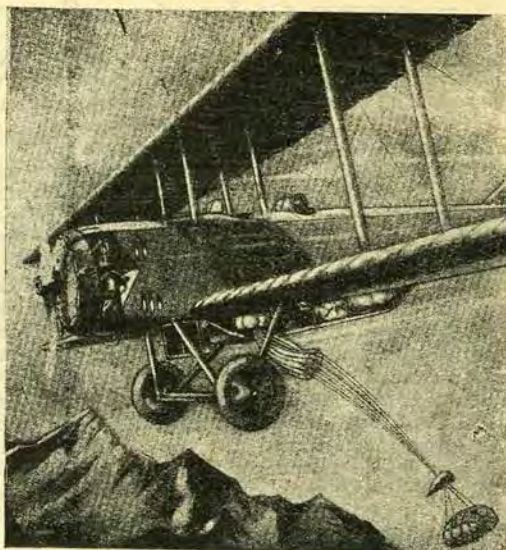
— А крім усього, Вадю, ти ще й поганий товариш. Ну,

скажи.. Ну, хіба я не п'ю.

Вадим видимо лагіднішає і ця лагідність несе його немов

метелика на вогник спритності Гайового.

— Хто каже, звісно п'єш і ти.

Фарман-Доппельдекер — з мотором на 260 кін. сил для приставки вантажів на вершині гір. Під корпусом окремих приладів, щоб скидати вантажі за допомогою парашютів

— Правильно, п'ю. Але хіба я, випиваючи, обхожу своїх товаришів?

Цього Вадим не може сказати. Він Петра добре знає—коли той хоче випити, завжди шукає собі товаришів. Грізний же п'є в інший спосіб. Грізному для того, щоб випити, не треба ніяких товаришів—п'є він з ким попало, де попало і як попало.

— От бачиш,—каже з невеличким докором Гайовий.—Оце й робить тебе алкоголіком. Звичайно, до певної міри.

Ну, а що-ж Гайовий їй у, Вадимові, порадить?

— Що, пораду? А пораду те, про що просила мене твоя дружина, Вадиме.

І Гайовий розповідає Вадимові, про що саме просила його дружина. Тут автор просить шаховного читача забути на одну хвилину попередню розмову між Тамарою та Петром Івановичем, інакше може здатися, що автор пантеличить читача з якоюсь певною метою. Правда, те що розповідає Гайовий Грізному трохи скидається на шантаж, але Гайовий надто серйозна й хитра людина.

Гайовий ще раз запевняє Грізного, що пити взагалі не зле, що п'є не один Вадим, згадує кількома словами свої колишні пригоди і нарешті розповідає Тамарині уклінне прохання.

— Ти, звичайно, думаєш, що твоя дружина просила мене вговорити тебе не пити?

— А що ж я мушу думати?

Гайовий соковито сміється і каже, що Тамара просила його вогнім не про це. Вона хоч і картає Вадима за пияцтво, але в душі своїй не проти того, щоб Вадим пив. Вона взагалі любить, коли від мужчини пахне трішки тютюном, трішки горілкою... Ну, як і всяка сьогоднішня жінка.

— Що за чортівня!—дивується Вадим.—Невже цьому правда?

— Можеш не вірити мені, Вадиме, але Тамара має слушність.

— Ну, звичайно, має,—погоджується Вадим.—Але... це якось так несподівано для мене... Допіру вона просила мене...

— Допіру просила тебе не пити, а потім мене...

— Про що, про що саме?

Ну який він їй-бо недогадливий, оцей Вадим. Ті адже йому ясно говориться, що Тамара просила вплинути на Вадима пити тільки в компанії хороших товаришів...

Вадим від цих слів божевілье ї, тиснувши Гайовому руку, запевняє, що віднині він інакше й не питиме.

„Віра без діла мертва єсть“. Тієї ж ночі, рівно о дванадцятій годині, високий худорлявий бухгалтер з першого розділу ворується в ліжкові, насторожується, встромлює роззявлені очі в стелю і злякано шепоче:

— О! Починається!

Але залиште цього страхополоха в його ліжкові і ходіть на другий поверх, подивіться, що там починається.

Там у знайомій уже нам невеличкій кімнатці, в абсолютній темноті шарудіння і веселий гомін. Ось спалахує сірник. Волохатий овал ясно окреслює дві постаті: незграбну, винувату Вадимову і струнку, рішучу Гайового. Вони згори донизу навантажені пакунками, частина яких має досить чудодійну властивість обзиватися на найменше рухання.

Тамара засвічує електрику і тут же кам'яніє.

— Боже мій! Вони п'яні!?

— Не п'яні, Тамаро, а напідпитку,—жартує Вадим.

Але Тамара його не слухає. Вона з жахом на обличчі задукує до стіни і бачить, як перед нею розвертається якась прірва... Та що ж це зрештою таке? Вона ж просила Гайового вплинути на її Вадима в інший спосіб.

Гайовий лукаво всміхається і протить Тамару не хвилюватися. Він досить добре пам'ятає її прохання і в свою чергу просить уважити йому цю пізню візиту.

— Що-ж, так склалося!—розводить руками.

Нехай вона візьме себе в руки, розбудить служницю і поклопоче біля них,—це ж так рідко буває.

— Тамаро! А Петро Іванович правду каже. Їй-бо...

Нещасна Тамара з якоїсь речі чепуриться, будить служницю і вкупі з нею спокійно починає прислужувати пізнім гостям. Перший бокал, звичайно, п'є Вадим. Але п'є не звичайно. Він стає, одкашлюється і несподівано проголошує чулий тост.

— Тамаро! Петро! Вітайте в мені нового чоловіка. Це вже не я, не той Вадим Грізний, що пив де попало, як попало і з ким попало... Перед вами новий Вадим Грізний... І цей новий Вадим Грізний буде пити виключно в компанії товаришів...

Цей тост остаточно приголошує Тамару. Вона безсило опускається на стілець і тре собі скроні.

— Так, так, Тамаро,—б'є немов обухом по тім'ї Вадим.

Досі він пив, як алкоголік, а тепер, дякуючи Гайовому, питемо як алкоголік.

Тамарі сохне в роті—„дякуючи Гайовому?“—спраді губи. Гайовий киває Вадимові і той перекидає бокал.

Другий бокал п'є Гайовий. Він теж не може обійти тоста. Але свій тост звертає лише до Тамари і більше нічим, ніж словами говорить Тамарі про силу людських пристрасей про засоби їх тамування і т. д., і т. п.

Тимчасом Вадим, випивши ще, швидко п'яніє, дивиться каті вже досить посоловідими очима, і коли Тамара розвертає ламає руки, питає:

— Та доки ж, доки це буде?

Вадим несамовито схоплюється, хватає стільця і б'є по столі...

Дальші події розгортаються в такому-ж самому порядку, як їх описано першим та другим розділом цього оповідання.

Вадим Грізний прокидається пізно вранці десь у житлокооперативу „Згода“. Перше його запитання—як?

Не знайшовши потрібної відповіді, Вадим підводиться, потягується, говорить сам собі—в житті, як на довгій нуді і вилазить із підвалу. Обличчя заспане, під очима каштан в чуприні підвальне сміття...

Вадим встромлює руки в чуприну і крекчучи йде до порогу. По дорозі він гукає на газетника—пробіг вулицею, купує номер своєї газети і біжить розрипаними сходами на другий поверх. В кімнаті Вадима насамперед вражає розгардіяш: на підлозі валяється побитий посуд, пляшки, стільці... Скатерку на столі залито червоним вином... Вадим водить по кімнаті очима-рожно, зазирає на кухню—порожно.

— Де ж Тамаро?

Він зупиняється посеред кімнати, думає—певно побігла крамниці, потім підходить до столу, сідає, одсуває далі на стіл плямлені якимись рудими плямами ножі, виделки і розгортає газету.

„Пригоди й злочини“.

Вадим підводить від газети голову і дивиться кудись далеко. Пригоди? Він силкується пригадати, що тут учора скінчилося його охрещення на нового чоловіка, але йому мови схикування натікуються на якусь темну, важку заставку. Ні чорта не пригадає!

Знову нахилив голову до газети й швиденько пробігав рядки. „Нечуваний злочин“. Вадим підносить газету ближче до очей і читає. Газета тремтить у нього в руках, він випається в неї що-далі дужче.

„Нечуваний злочин“.

Вчора ввечері трапився нечуваний злочин. Громадянин Вадим Грізний, напившись горілки, зарізав свою дружину Тамару, заколов виделкою служницю й сам зник невідомо куди.

Нечуваний злочин! Вадим полотно, ворується чуприни жакно зшулюється, хрипить.

— Що-о?

Водить божевільними очима по кімнаті, жахається заплямлених ножів, падає на підлогу і рве на собі волосся. Що це за наробив? Що він наробив?

Знову схоплюється, підбігає до вікна, від вікна до Тамариного ліжка...

Жах! Жах який! На ліжкові руді бризки крові,

Вадим відбігає від ліжка, важко дихає, схлипує і починає ридати.

— За віщо? За віщо?

Потім повертається до ліжка, стає навколяшки і побити простягає вгору руки.

— Прости! Прости мене, Тамаро!

Раптом схоплюється, погрожує комусь кулаками і починає прокляття. Він проклинає себе, проклинає Гайового, проклинає весь світ. Він просить небо вернути йому його Тамару. Великий злочинець, але тепер уже певно, що він не буде шукати.

Та вернути йому Тамару небо відмовляється. Чудес у нього часи не буває і Тамара.. тихесенько одхилив двері кімнати служниці.

Почувши скрипіння, Вадим швидко повертається, несамовито скрикує, затуляє руками обличчя й падає ниць.

Тоді Тамара та хитрий Гайовий входять до кімнати і починають півнепритомного Вадима й переможно питають:

— Ну? Будеш після цього пити?

Вадим захльобується radoшами. Після цього, що було, після їхніх жартів, що завдали йому таких страждань, він не тільки не питиме, він десятою дорогою обминатиме п'яних. Але зараз такий радий, він зараз такий повний щастя, що...

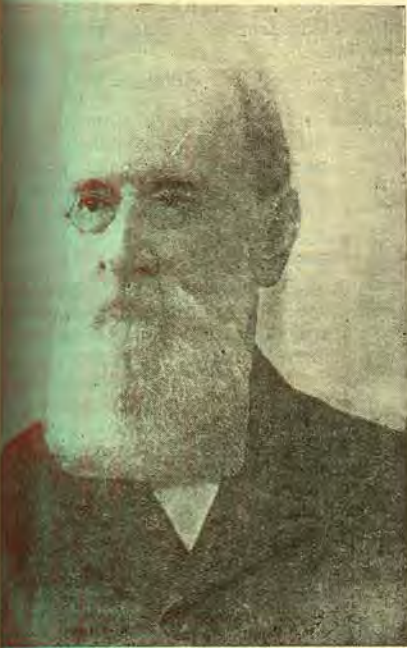
— Тамаро! Катай по півпляшки!

ПАНАС МИРНИЙ

(До 8-мих роковин з дня смерті)

П. Мирний в 1877 р.

Останній портрет П. Мирного

ПОЛТАВА. Околиця міста. На-круги яри й яри—це Третя Кобищанська вулиця, що „зветься“*) тепер йменям відомого письменника, Панааса Мирного. Поруч, за ставком та величезною горою сільце Очеретянка.

— Тут тихо жив, працював над своїми творами останні десяти роки і помер один з діячів відродження („того часу“) українського слова, української культури, письменник Панаас Мирний. Він помер 28 січня 1920 року, доживши 71 року.

Панаас Мирний (П. Я. Рудченко) син Гадяцького повітового дрібного урядовця, народився в Миргороді на Полтавщині 1-го травня 1849 р. Освіту він дістав невеличку — скінчив 3-х класову повітову школу (1863 р.). Через родинні матеріальні, може й освітні обставини П. М. за скінченням школи пішов на лаву писарчука (тогож 1863 р.) Гадяцького повітового Суду. Туті почав П. М. свою службову „карьеру“; йдучи вгору швидким кроком, він уже в 1884 році дістав посаду Начальника одного з відділів Полтавської Губ. Казенної Палати і залишався на цій посаді до смерті (1920 р.). Тільки зліною „титулу“.

За Радянської Влади він був зав. одного з підвідділів Полтавського Губфінвідділа.

„П'ятниця“, „Лихий попу-тав“, „Лихо давнє й сього-часне“, „Товариші“ — що були вперше видані в 1877 р. у Женеві і тільки у 1918 році й у нас. Майже всі оригінали творів Панааса Мирного лежать у Полтавському Пролетарському Музеї (Куточок Панааса Мирного)

Куточок Панааса Мирного у Полтавському музеї

Багато там пере-хрещено й закреслено черво-ним чор-ним л о м цензора за часів царату. Панаас Мирний був і журналіст. — З грудня 1905 року в Полтаві виходив тижневий політично-літературний журнал „Рідний край“, де Мирний був членом Редакційної колегії, а також друкував свої твори. Писав він і в закордонному часописі „Правда“, там умістив у 1889 році свій твір „Казка про правду та кривду“, де виявив своє знання народньої мітологічної творчості. Панаас Мирний брав участь і в нелегальній роботі, в таємній Українській громаді („Полтава“). А згодом, після 1906 року, він одверто, не ховав своєї належності до українства, підсучуючи петиції, адреси то-що. Не дарма в світову війну українського „сепаратиста“ Панааса Мирного Полтавська жандармерія розшукувала, і на диво не знайшла, не знаючи того, що цей „сепаратист“ мирно працював під оком у жандармерії в Полтавській Каз. Палаті, та іноді й писав їй папери по господарських справах.

Анатоль Д-ка

Панаас Мирний—відомий український письменник.

Вкупі з братом, відомим українським письменником-етнографом — І. Біликом, Панаас Мирний написав відому всім книгу—повість з народнього життя „Хіба р-вуть воли, як ясла повні?“ і видав її вперше за кордоном, подавши від хижачької руки українських жандарів і цензорів. Твір цей поставив творців на почесне місце в нашій літературі. Це була правдива картина народнього життя після „воли“, картина боротьби й шукання правди.

Шкода тільки, що не багато примірників цієї книги прорвалося тоді на Україну. Тільки в 1905 р. її знову було видано у Києві під назвою „Пропаша сила“.

Виступаючи на літературному полі, Панаас Мирний відзначився ще й як драматург. Він написав для Українського театру кілька своїх творів, як драму „Лимерівна“, та комедії „Перемудрив“ і „Згуба“. До пера письменника також належать такі твори: фантазія „Сон“, роман „Повія“,

*) На превеликий жаль „зветься“ юридично, коли ви навіть на пошті запитаєте, де вулиця Панааса Мирного, то там не знають,—табличок на вулиці немає.

Будинок, де жив і помер Панаас Мирний

ХЛІБОЗАГОТІВЛІ

Білим полем повився путівець. На ньому довга валка саней, на передніх прапор полощеться в повітрі, на прапорі напис:

— Товариші — селяне! Здавайте хліб державі! Ні одного фунта приватникові!

Це таку демонстрацію влаштували селяне одного з надволзьких сел, коли за багато верстов везли хліб до державного заготівельного пункта.

Ось другий малюнок. В одній кубанській станиці зібрався величезний мітинг, де слухають доклада про хлібозаготівлі.

Козаки слухають, недовірко дивляться на представника з центра і посміхаються. Тугий народ на під'їом. Аж ось виходить на ганок козак середняк.

— Товариші козаки! — гукає у натовп, що топтався у білому тумані. місячи чорну кубанську грязюку. — Держава потрібне піддержки! Держава наша! Дамо їй хліба!

Ці слова розгойдали станицю і за кілька днів станиця здала коло 20 тис. пуд. хліба.

Третій випадок. За багато верстов до елеватора привезла щіла родина хліб.

— Прочули ми, що держава зараз хліба потрібне, от і привезли!.

Хлібозаготовча кампанія в Північно-Кавказькому краю. Матвіїв-Курган, Таганрогської округи

Харківська округа виповнила повністю січневе завдання виконали своє завдання і Полтавська, і Білоцерківська і інші округи. Роскачка йде.

Але біля хлібозаготівель хотів погріти руки і приватний спекулянт.

Радянська суспільність не могла пройти мимо цієї дезорганізаторської роботи приватника. Маємо низку судових процесів, виявляється яскрава картина спекуляції та рвачества з боку „хлібних жучків“, що хотіли скористатися часовими нашими утрудненнями.

Такі процеси, як „Немировський трест“, де замішані крім спекулянтів і радянські службовці та робітники кооперації, процес хлібних спекулянтів у Першотравенському, і в Кокаві, в Одесі тощо, показав, скільки ця двонога порода хлібних шкідників вперта, спритна і хитра. Вона використовує кожен щілок, щоб у неї пролізти і нам шкодити.

Але, — котюзи по заслугі. Після річкових лнів хлібної спекуляції вони в бупрах прохолонуть і засохнуть.

Поруч з приватниками намагався якийсь опір чинити і глитай. Глитай затримував виплату належних з нього податків та стримував і придержував хліб. Зараз цей опір зломлено. Глитай примушений хліб везти. Огже хліб йде. Основна його частина поступає від трудового селянства.

Йде він з сел путівцями на базари, з базарів на елеваторні зсипункти і комори кооперації.

П. А.

Вантаження хліба в вагони на ст. Матвіїв-Курган

І так усюди. На Сибірі, на Північному Кавказі, над Волгою, в Башкирії. На залик радянської влади везти хліб, не затримувати його, передове селянство відгукнулось широкою хвилею і полився в державні елеватори золотий потік жита й пшениці.

Розуміється, що теперішня хлібозаготівля зовсім не походить на колишню продрозверстку. У селянина нічого за дарма не береться. Селянин продає державі тільки ті товарні лишки, що в нього є. А коли узяти під увагу, що зараз на село кинуте до 80% всіх наявних промтоварів, то селянинові в пряма вигода хліб здавати тепер, щоб на виручені гроші купити чи то краму, чи то с.-г. реманету, чи то будівельного матеріалу.

Не можна поминути і тих випадків високої громадської свідомості, що виявили деякі с.-г. комуні та артілі.

На Полтавщині, наприклад деякі с.-г. комуні здали до зсипунктів всі свої хлібні лишки.

— Колись держава нам допомогла стати на ноги, тепер ми їй допоможемо!

Хлібозаготівлі зрушили з мертвої точки. На Правобережжі за 20 днів січня заготовлено 34.582 тони хліба, при чому 4-та п'ятинівка дала 12.653 тони, а перша лише 1000 тон.

Везуть хліб на ст. Матвіїв-Курган, Донецьких залізниць

На зсипному пункті. Чекають прийому хліба

Стаття НА ХЕРСОНЩИНІ

Г. Раппопорта

БУДУЧИ одною з краєвих південно-українських округ, як своїми ґрунтовими так і кліматичними умовами Херсонщина в справі хлібозаготівель стоїть на видатному місці в Україні. Не зважаючи на недорід у минулому році, тут напівня провадиться досить успішно за наміченим планом.

На території діяльності місцевого загот. апарата („Хлібопродукт“) є 3 елеватори, побудовані протягом 1925-26 р. р.: на Біло-Криниці, на ст. Апостолове та в Кахівці.

Біло-Криницький загот. пункт—найміцніший і побудований тут елеватор своїм технічним устаткуванням стоїть на другому місці по УСРР.

При елеваторі, напр., є сушарня для зерно-хліба й кукурудзи, місткістю в 68 тон. Сушарня може за кампанію пропустити до 9—1/2 міл. пуд. зерна, зменшивши його вохкість на 3—4%.

Загальна місткість елеватора—10 тис. пуд.; його устаткування дає можливість переробити, тоб-то авантажити й розвантажити до 100 пуд. за годину і навантажити один вагон цілком очищеним зерном за 15—16 хвилин.

Біло-Криниця—район пшенишній, других культур (жито, овес і т. ін.) надходить мало. Діяльність елеватора перевищує його річне завдання, тоб-то замість звичайних 6 оборотів на рік (оборот— прийом і видача загальної місткості), він робить 12—13.

Таким чином, побудовання такого типу елеватора в цьому районі й витрачені на нього кошти (витрачено 199 тис. крб.) є цілком рентабельним і доцільним.

Елеватор на ст. Апостолове найкраще пристосований тип американських елеваторів до наших умов.

Там обслуговування переводиться лише одною людиною.

Каховський елеватор—річний, місткістю в 600 тис. пуд., розрахований, головним чином, для зберігання зерна на зимовий період при закритій навігації.

Пропускна його здатність—4 тис. пуд. за годину, а прийомка 50 тис. пуд. займає не більше 4—5 годин.

Зараз хлібозаготівлі, рівняючи до грудня, значно збільшились.

Надходження за грудень складають 103 тис. пуд.; остання декада грудня (10 день) дала 25 тис. пуд.

В січні настав гострий перелом: на 20 день цього місяця, заготовлено 198 тис. пуд., тож-то, перша декада дала 44.600 пуд. і друга—154 тис. а спочатку кампанії на Херсонщині заготовлено 1800 тис. пуд.

Найбільші надходження по Біло-Криницькому та Апостолівському заготпунктах: перший доставив з моменту кампанії цього року 510 тис. пуд., а другий—390 тис. пуд., працюючи з 1-го серпня 1927 р.

За кампанію відправлено 1613 вагонів, із них 119 в січні. Хліб відправляється, головним чином, на внутрішній ринок. Для експорту відправлено всього 133 вагони.

Зараз в портах Хорлах та Скадовське (зсипні пункти) навантажуються пароплав „Червоний Жовтень“, що бере 4 1/2 тис. тон зерна для млинів Північного Кавказу.

Зверху—Білокриницький елеватор та склад хліба; внизу—лабораторія, де перевіряється якість зерна, праворуч—заготовчий пункт Білої Криниці

ОЖЕЛЕДЬ—ВОРОГ ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ

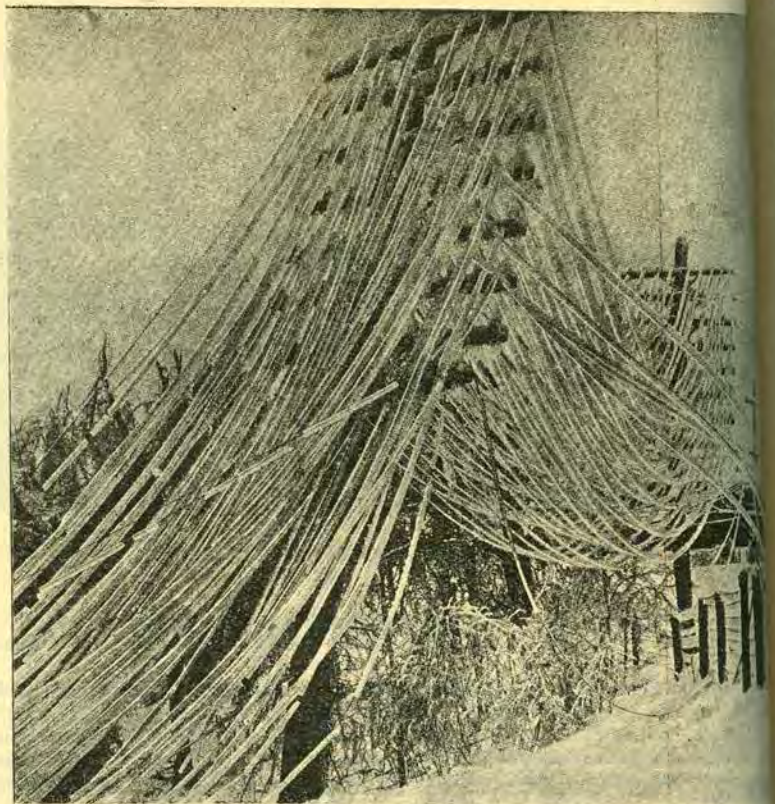
Нарис Е. К.

ВИИШОВШИ одного чудового зимового ранку з теплої хати на вулицю, ви з першого ж кроку помічаєте, що не встигнути вам своєчасно на роботу. Пішоход укритися прозорою як сльоза льодовою корою, нестерпуче слизько. Добре ж, як вам пощастить забити тільки лікоть, чи стегно. Люде ламають собі руки, ноги, а трапляється, що стукнеться бідолаха горілиць головою об землю і душа з нього геть... Це—ожеледь.

Природа ожеледи полягає в тім фізичнім явищу, що зветься перехолодженням. Коли взяти чисту воду і повільно та бережно охолоджувати її, то температура її може спуститися значно нижче нуля, а вона все лишиться рідкою. Але варто тільки кинути в таку перехолоджену воду дрібнісінький кристочок льоду, чи струснути посудину, то вода раптово замерзає, стає льодом.

Ото ж, коли безпосередньо над землею лежить грубий шар холодного, морозного повітря, а над ним шар теплого, занесений з моря, то з цього верхнього шару починає йти дощ. Його краплинки спокійно летять у холодне повітря і перехолоджуються. Падаючи ж на землю, на дерева, на телефонні дроти чи на електричні високовольтні передачі— вони раптово замерзають і викривають усе те льодовою корою.

Що довше триває дощ, то грубіше налипає кора. В Сполучених Штатах Америки, де ожеледь трапляється дуже часто, вона набуває характеру стихійного лиха, справжньої катастрофи.

Ожеледь 1921 року в штаті Масачузетс. На один стовп лягло 4 тони льоду

рівна 4.000 кгр. За переказами свідків у гаї в ті дні безперервно гуло— малось і падало переобтяжене льодом гілля. За три дні загинуло близько як 100.000 дерев.

В 1924 році ожеледь, що з Техасу простяглася аж до Великих Озер, за кілька днів знищила 65.000 телеграфних стовпів, 40.000 кілометрів електричної сітки. Цікаве видовисько: звичайно лід навантажує стовпи симетрично і вони витримують велику вагу. Але ось в однім якимсь місці дроти рвуться; тоді вага сусідніх дротів тягне стовпа на себе і він падає. За три дні його сусіди і т. д.—один по одному падають стовпи на десятки кілометрів. Ця катастрофа коштувала 5 мільонів доларів.

Хоч і не так часто, але ожеледь трапляється і в Європі. В 1898 році в окрузі Вальденбург на Шлезьку 29 жовтня ожеледь захопила 378 кв. км і знищила 3.000 дерев на шляхах. Витрати телеграфа досягли 11.000 марок—масштаб для Європи великий.

У нас теж трапляється ожеледь,—хоча б остання, від 2-го лютого цього року. З Криму вона простяглася аж до Запоріжжя. За повідомленнями з тамтешнього району Мелітопіль—Нова Олексіївка на проводах налипав льоду 2 сант. діаметру. На лінії Джанкой—Запоріжжя повалено біля 100 стовпів зв'язок з Кримом урвався; зламалась також щогла радіостанції в Євпаторії. Радіом з Феодосії надійшли звістки про величезні пошкодження телефонних і телеграфних ліній. Від Салькового до Владиславовки повалено 590 стовпів. В районі Перекоп—Чонгар-Мамут зламано всю лінію. Від ожеледи гинуть не тільки телеграфні дроти, а й ті, що передають енергію. Наші електрики спеціально вивчають метеорологічні мапи і вже за їхніми вказівками проєктують лінії високовольтних передач. І виходить, що подекуди розра-

Ожеледь на дроті—5 сантиметрів навколо дроту і до того ж бурюльки до 25 сант. довжини

Одна така катастрофа трапилася в листопаді в 1921 р. в штаті Масачузетс, захопивши площу 9.000 кв. кілометрів. Дощ ішов 70 годин. За підрахунками експертів на середнє дерево налипло тоді льоду на 5.000 кгр. Телеграфні дроти поставали грубими циліндрами льоду з бурюлками по 10 кгр. на 1 метр довжини. Вираховано було, що на телеграфний стовп з 8 штангами по 10 дротів налягла вага,

Машина Шрамма для прокладання кабеля. Спереду трактор, ззаду платформа з кабельним барабаном. Гусельні ходи дозволяють машині не зважати на нерівності ґрунту

на вежедзь значно підвищує вартість електропередач—доводиться час від часу ставити вісімнадцятиметрові залізні вежі. В наслідок напр., лінія між Електрополіс (Дніпрельстан)—Донбас має коштувати 23 міль. крб.—це безглуздо, бо при витраті на передачу такої суми не створюється жодної нової кіловат-години енергії і краще б на ці гроші збудувати нову станцію в Донбаі.

Ожедзь, а також різні інші видатки на утримання повітряних ліній зростають, здавна нашоувували поступову технічну думку на ідею підземних кабелів. Але перешкодою цьому завжди стояла висока вартість підземних робіт. Треба було механізувати прокладання кабелів, і от на початку минулого року німці, здається, таки розв'язали цю складну технічну проблему.

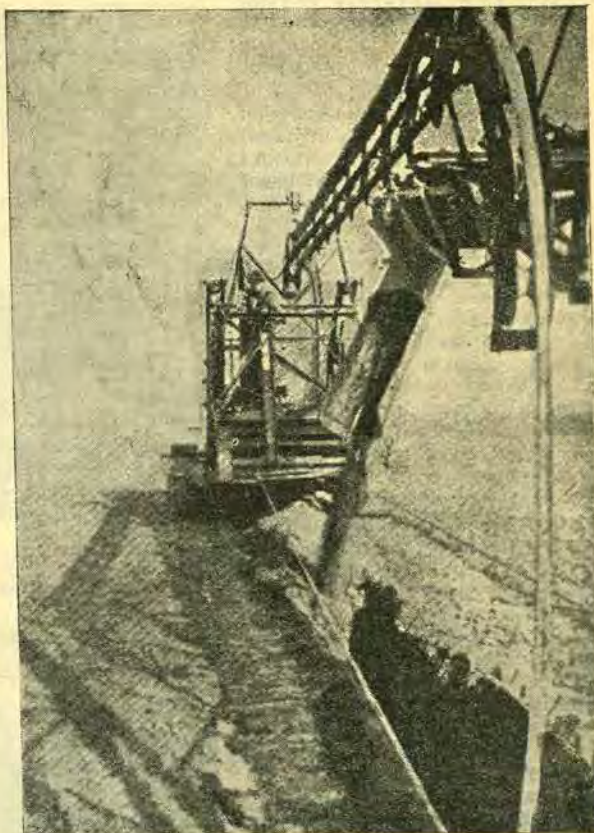
Інженер Шрамм з електричного синдикату Вайсенфельс-Цайтц розробив спеціальну машину, збудовану потім заводом Везергютте, в Бад-Ліпсінгені. Вона складається (мал. 3) з двох частин. Перша—це трактор, який тягне кінцеву канаву на 45 см. завширшки та на 1,6 метрів глибини. Силу для роботи трактора та роботу механічного кпанія дає Дізел на 45 к. с.

Трактор тягне сталевими ланками другу частину, платформу з каменним барабаном (мал. 4). З барабана кабель по колесцатках простує вперед і лягає на дно канави зразу ж за трактором. Викопана трактором канавка безперервно пересувається назад і через спеціальне корито вертається в канаву, присипуючи кабель. Далі наїздить платформа і важкими колесами трамбує землю.

Ця машина потребує тільки 5 чоловік персоналу і, як показав восьмирічний досвід, прокладає за годину від 61 до 93 метрів, залежно від типу ґрунту. І завдяки їй кілометр лінії коштує тепер в амортизацію 250 марок, тоді як в часом як за ручної роботи вартість її була від 1.800 до 2.000 марок.

Машині Шрамма судилося зробити цілий переворот у справі електрифікації. Треба ж зважити на те, що повітряні лінії передачі розраховані звичайно на 15 років і вимагають повсякчасних витрат на догляд. Кабель же може витримати 45 і більше років і не вимагає витрат майже нічого. Крім того, він не вимагатиме вивласнення землі, що є неодмінно необхідним в разі високовольтних повітряних передач, з огляду на небезпечність їх для життя. Не згадуємо вже, що й ворожим авіапланам кабелів не можна розшукати, і бандитам їхня руйнацька робота ускладнюється.

З огляду на все це, нашим електрифікаторам слід на Шраммову роботу звернути найбільш увагу. Зрозуміла річ, не для проблематично викопаної лінії Електрополіс—Донбас, а там, де передачі справді потрібні і доцільні—саме для електрифікації Донбасу на його власному паливі і для постачання всієї індустріальної околиці Електрополіса енергією Дніпрельстана.

Кабель по колесцатках простує вперед і лягає в канаву зразу ж за трактором. Далі видно корито, звідки сиплеться в канаву викопана трактором земля

КРОЛЕВЕЦЬКІ КУСТАРИ

МАЛЕНЬКЕ повітє місто Кролевець славиться на Україні своїм ткацьким промыслом, виробляючи художні речі. Промисел насадил, як кажуть самі кустарі, років 200 то-

Сім'я кустарів за працею

му німці-колоністи, а потім він зовсім завмер. В 1900 році цей промысел відродило земство, потім за цю справу, як дуже прибуткову, взявся відомий скупщик Риндін, що нажив на цім величезні капітали, експортуючи за кордон ткацькі художні вироби.

Під час війни й революції ткацький художній промысел цілком завмер.

Ненавчє ніщо не говорило про відродження цього, такого цікавого, високо-худож-

Вироби кролевецьких кустарів. Рушники

нього і в тойже час простого промыслу, і лише в 1923 році з ініціативи кількох чоловік було організовано промислово-кооперативну артіль „Відродження“ в кількості 10 членів.

Цей маленький осередок і поклав початок відродженню цілком завмерлого промыслу, удосконаленню й початку ступеневого, але здорового й цілком нормального розвитку.

Ступенева артіль обернулася на велику виробничу організацію. Нині організація має 600 чоловік, при чому надійшло вже понад 1000 заяв про вступ членами до артілі.

Завдяки такому напливові кустарів, головним чином, жінок, а також великому інтересу споживача, товариство „Відродження“ до 10 роковин Жовтневої революції вжило заходів до поширення виробництва через закуп машин і влаштування нової фарб'ярні, що обслуговуватиме майже всю Україну.

РАДЯНСЬКИЙ

Нарис

ГУСТА ТАЙГА, мовчазні сопки. Бистрі, бурхливі ріки з безлюдними пустельними берегами. Колорит всієї місцевості навкоули суворий і сумний. Такий Далекий Схід.

Коли їздити залізницею, то починаючи від Іти до самого Хабаровська майже нема великих станцій.

Величезні незаселені простори.

Тайгою можна їздити день, два, цілий тиждень і не зустрінеш жодної живої душі. Рідко коли проскрипить на своїх собаках група орочан або гольдів, що їдуть на полювання. Рідко можна зустріти зимівлю, покинуту яким небудь випадковим „приїскателем“ або впертим хінцем, що шукає джень-шень, корінь життя*).

Вітер сумно гуде у верхів'ях могутніх кедрів, що гордо підносяться серед первісних нетрів тайги, де ще не ступала людська нога.

І в таких глухих кутках, по різних місцях краю риються в замерзлій землі шукачі золота, роблять розвідки, копають шурфи (свердловини).

Слово „шукач золота“—овіжно романтикою.

Але на жаль, в Далекосхідних умовах трудно говорити про романтику життя робітників, що працюють на копальнях. Трудно уявити, до якої міри тяжкі й суворі умови їхньої праці та побуту.

Насамперед, брак свіжих харчових продуктів. Спробуйте налагодити доставку провіанту на копальні „Томот Непомітний“ наприклад. Вони притулилися десь біля кордонів Якутії. Навкруги болота, густі нетри, сопки і майже повна відсутність шляхів.

Доводиться покладатися на мовчазних, широколищних гольдів, або орочан, що вмюють продиратися через тайгу й там, де здається зовсім не можна

*) „Джень-шень“—цілющий корінь, що здерідка росте лише в Усурійському краю. Хінці надають йому майже релігійного значіння і ходять, мов на прощу, шукати його.

Розвідчі роботи на золотих приїсках серед тайги. Поруч видно свійських оленів

Хінці та корейці на „голих“ приїсках „Томст“

Золотий приїск у далекій тайзі—„Непомітний“

КЛОНДАЙК

Б. Енді

цього зробити, вмюло користуються своїм випробуваним „цецевим транспортом“—собаками.

В цих, як то кажуть, „близько забутих“ диких місцях, люди добувають кустарним, первісним способом, оспіваним ще в риканцем Брет-Гартом.

Так само копають землі промивають її в звичайній мисці, вибирають блискучі золоті частинки.

Але тут це трохи тяжче, як у романах Брет-Гарта. Завжди вічно мерзла, вкрита товстим шаром снігу.

Доводиться розкладати велике багаття, щоб грунт трохи відтанув і його можна було копати заступом. Температура повітря не дуже сприяє плодотворній роботі—тут завжди біля 30° вище нуля.

Але шукачі золота працюють не зважаючи ні на які труднощі. Це—суворі, бувалі люди, справжні персонажі з творів Діккенса і Лондона.

Коли починає сутеніти робота припиняється і шукачі золота розходяться по домівках. Там звучить трохи гіперболічно, але там у них будинки. Називаються нісієвські брудні бараки, але самими робітниками. Вікон, чайно, немає, піч і димовідсмокчувачі обов'язкові, світло таке, як в ледве дозволяє бачити предмет в середині барака.

Зайшовши до цього „дів'яку нату“ ви почувате величезний сморід і неймовірну духоту. Далеко із саморобної печі коєсміє викликає сльози. Сплять тут на підлозі, покотом.

В довгі вечори шукачем золота нічого робити і від великої нудьги мислять про лодь хуліганства і береться за азартної азартної казюльової гри. На копальнях майже завжди звичайно поширене п'яцтво.

Коли у Діккенсі читають про „салуні“ добре веселять і навіть танцюють шукачі золота з гарними дівчатами, то тутешні тайгові „салуні“, особливо в Охотському краю зовсім не справляють правого вражіння.

— Вони низькі трактурчики, де хінці нещадно отрують себе опіумом та морфієм

уєські — до
обшира
спиртом.
Газети тут
звичайно
Книг не
по кілька
Тому га-
тут зачиту-
доти, доки
не зотл'є,
на друкова-
шматок па-
переходить
у руки,
метом жа-
гоїнтересу
тників.
Все це, зви-
а, дуже да-
від роман-
му. Шукачам
житься
лодко. Ча-
они зворі-
на такі про-
ні хвороби
дига, шлуно-
кишкові за-
вання, при-
воріти тут
надвичайно
овано. Відшукати лікаря це
тяжка річ і майже незна-
на. На „Томоті“ доводиться
до найближчого лікаря...
верстов. Але й тут хворого
чекати різні неприєм-
ні. Один шукач золота, огряд-
дина з засмаглим обвітре-
личчям, розповідав:
— Захворів я. Не можу пра-
вати. Ну, думаю, погане діло.
Ба їхати до лікаря. А тут
сила моя, — зігнуло мене в три
хвилини, кинуло в жар. Біда,
як вліз я в нарти до нашого
людчика — поїхали. Доки про-
їхав через тайгу 300 верстов,
лежав на нартах без пам'яті,
якщо мене нещадно. Приїхали
в Рухлове. Іду до страхаси,
там ледве на ногах держусь,
шлявлюсь наче чверть відра
важкого видув. Прихожу і кажу:
лікаря, на ногах не втримаюсь,
випийте на лікування. Поди-
міть мої папері і так ввічли-
во сказали:
Ні, громадянине, не мож-
те Вам доведеться звернутись
до Якутської страхаси.
— Та як же це?
— А так, ваш район тя-
гне більше до Якутська ніж
до Рухлова.
— Ну, що ж, так і поїхав
з чим. Ледве не здох, коли
вертався.
І справді, легко сказати, до
Якутської. Це те ж саме, коли
журналіст харків'янина з Журавлів-
ської райстрахаси послати до
Іркутської амбулаторії. Ріж-
дів лише та, що до Архан-
гельська з Москви можна доїхати
2-3 доби, а до Якутського
Рухлова й за місяць не добе-
решся.

Житлові будинки Пророко-Іллінського золотого приїску над золотоносною річкою Ауникою

відділ Дальбан-
ку зняли до сво-
їх рук всю зо-
лоту промисл-
вість краю і по-
троху витиску-
ють приватни-
ка, — становище
робітників —
шукачів золота,
безумовно, по-
ліпшиться. Але
не відразу. Да-
леко не відразу.

Все зале-
жить від капі-
тальних витрат,
від клятого без-
доріжжя, від
неймовірної те-
риторіальної
роскиданости.

В південних
районах краю
далеко легше.
Тут роботи про-
водяться, зде-
більшого, на зо-
лотоносних рі-
ках — Зєя, Унаха,

Іногда. Встановлюється величезна
драга, що механічно витягує з дна
золотоносний пісок і промиває
його.

Всі процеси, зв'язані з добу-
ванням золота, і в першу чергу
його промивка, відбуваються тут
механічно. Цим не тільки дося-
гається збільшення продуктив-
ности робіт та раціональнішого
використання наявної робітни-
чої сили, але й полєкшується
працю робітників.

Не дивлячися на відірва-
ність від світу та суворий клі-
мат — в побуті робітників на за-
водах тресту „Дальзолото“ в
багато позитивних рис.

Тут робітники живуть у зви-
чайних, нормальних трудових
умовах, вони — члени профсоюзу,
сполучення з центрами через
річки зручне.

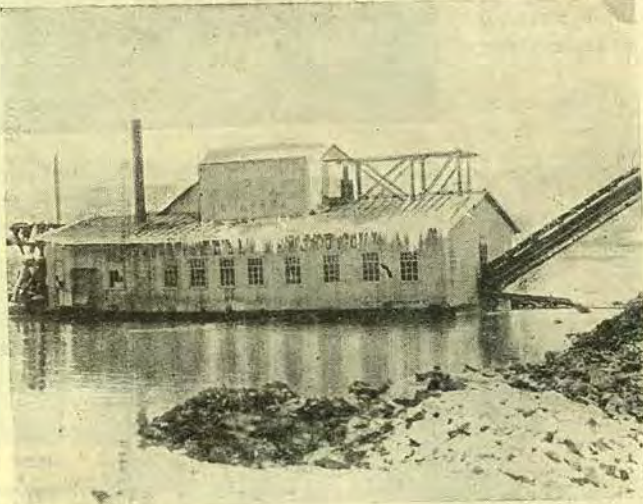
Житлові умови робітників
тут далеко кращі. Вони живуть
у теплих, збудованих коштом
тресту будинках, пристосованих
до суворих кліматичних умов
Сибіру.

Доставка харчів тут теж да-
леко зручніша, а через те менше
зустрічається захворювань, що
від них так страждають шукачі
золота північних районів.

До того ж тут краще налад-
жено справу з лікарською допо-
могою — її хворий завжди може
одержати на місці, не потребуючи
для цього мандрувати на другий
кінець світу.

А тим часом на далекій
Півночі, відрізані від культурних
центрів, позбавлені найелемен-
тарніших потреб, працюють су-
ворі, похмурі шукачі золота,
справжні персонажі з романів
Брет-Гарта та оповідань Джека
Лондона.

По зернятку, по жменці
вони добувають з замерзлої
землі коштовний метал, збільшу-
ючи таким чином золотий фонд
Радянського Союзу.

Механізований приїск тресту „Дальзолото“ на р. Алдані — „Драга № 1“

Артіль шукачів золота — сибіряків та хінців. Підготовчі роботи на приїсках

Так живуть шукачі золота
далекому сході. Тепер, коли
трест „Дальзолото“ та золотий

ПІДСЛУХАНА РОЗМОВА

Нарис Ольги Штейнгольц

РОСЧИНИЛИ широкі двері. В приміщенні вкотилися величезний Лейланд. Його яскраві круглі очі спалахнули вогнем, оглянули приміщення, всміхнулись сусідові й загасли. Зупинившись він важко зітхнув і прохрипів:

— Ху-у, стоимися сьогодні!

— Та що говорити — підтримав розмову

ввічливий Заурер, — за цілий день так набігавшися, так набігавшися, що й ніг не почувавш під собою.

— Так, важка робота! От, як не дивно, — знову почав хрипіти Лейланд, — я почав працювати у 1924 р., коли нас всіх було лише 9 робітників і тоді кожний з нас обслуговував по 1.140 чол. на день. А тепер, тоб-то у 1928 р. нас уже 19, а кількість людей, що користуються послугами кожного з нас, не зменшується, а зростає.

От, наприклад, сьогодні до мене звертались біля 1.250 громадян.

— А це тому, — рознівано встав у розмову приземкуватий та широкий Сейфвей, — що й тепер нас дуже мало. — Це ж тільки, подумати, в Харкові понад 420 тис. населення.

— По 1.250 чол.! — з жахом прошепотів невеличкий Штеер.

— Так, по 1.250 чол. на кожного в день, — промовив Лейланд. — А ви ще дивуетесь, що в вас кістки болять. Як їм не боліти? Бігавш по всій столиці, а бруковка в нас яка? Інколи поспішавш швидше ніж завжди ускочиш у рівчак так почувавш що й „серце і печінки“ обриваються. А що вже до ніг, так обуєш їх у нове, побігавш місяць, і знову обдертий.

— Гарно сказати побігавш! — знову розсердився сумний Сейфвей. — Я от підслухав, що в якомусь статистичному управлінні підраховували, скільки кілометрів ми пробігали за 1926—27 р. Так знаєте страшно вимовити: — 1.182.000 км. Це ж на кожного з нас припадає по 62.000 кілометрів на рік!

За двірима почувся гуркіт і з'явився рідний брат Лейланда, теж Лейланд. — Ти чого так півно?

запитав Заурер.

— Такта! неохоче відповів новий. — Груді бо-

лять, а серце так прямо нікуди... Мабуть не довго протягну.

— А знаєте, товариші? — раптово зрадив він, — я чув випадково гарну звістку. Найближчим часом до нас прибудуть за кордону ще 8 робітників. Теж Заурери. Кожний за раз обслуговуватиме по 30 чол. Крім того запрошуються цілу

Бюсінгів. Можливо, що й ви відпочинете.

— А то зрадив — засміявся Штеер. — Я не хотів говорити вам, бо не сумувал, а пер скажу, щоб дуже раділи. — Рішено, що завтра нам дадуть вантаження. Далі дадуться обслуговувати лінії на Сабуровську дачу, по Зміївську

до Кочанівки, по Контарській до Карпівського саду, до Баварії і до Померок. От і відпочинемо!..

— А все таки, коли говорити одверто, то в Харкові дуже погано, — несподівано для всіх промовив Лейланд. — От інженер говорив з своїм сусідом, і я чув, що мої товариші, які одночасно зі мною почали працювати в Москві, вже перестали працювати, захворіли й загинули.

— Це й нас чекає! — суворо і безнадійно прогудів Сейфвей. Потім він виліз на бік до свого товариша і таємно зашепотів:

— Я ж був певний, що бігатиму по асфальтовим вулицям. Потім, хіба думав, що обслуговуватиму цих пролетарських радянських робітників. Ех!.. Не так став дається життя, як хочеться. Коли б мій фабрикант, що за всяку ціну хотів скласти торговельну угоду з УСРР, нізачо не приїхав би сюди!

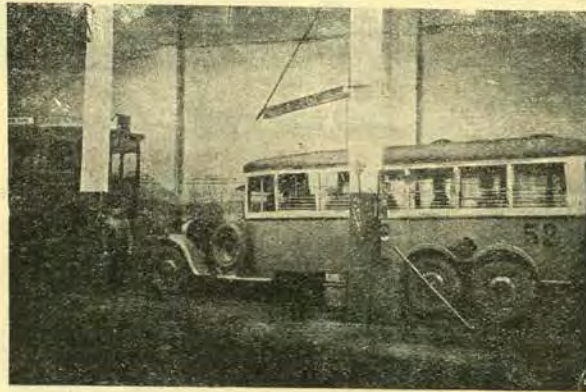
В цю хвилину почувся іронічний сміх радянської робітниці Шини Ревинотрестовської.

— Та хто вас, „шановне панство“, у нас довго держати? Не довго вже будемо користуватися вами. От вашу сестру закордонну Шину вже вижили. Вже не просимо її до нас працювати, те і з вами буде. Мій великий друг АМО вже поготовити вам зміну. Ще рік-два, і замість вас забігають вулицях наші радянські робітники. Побачимо, що ваш фабрикант заспіває?

Розмова закінчилась.

* * *

Пробачте, шановний читачу, з самого початку оповідання забула сказати, що розмова йшла в гаражі Харківського Комгоспу і що „Лейланди“, „Заурери“, „Сейфвеї“, — то зодон і автобуси. Підслухав же їх один шофер.

Сцена на каруселі. В центрі—Дуленко, Литвиненко, Сальнікова

ЧЕРВОНИЙ МАК

ПЕРШИЙ спроби до балету з новим витригу програміть „Червоного маку“.

має вефірів, леопардів, немає інших персонажів, використано зайло атрибутів чистого беззмістовного театру.

Слуга авторів „Червоного маку“—М. Петрицький (лібрето) і А. Петрицький (музика) в цьому виставі вони замість реалістичних пластичних малярських на тлі соло музики—по

в основі багаторічного боротьби українських класиків з імпрісарио, який так часто буває.

можливо, це все галицький лібретіст Червоного маку. Хай не буде нічого вишуканого, але класову боротьбу не можна не показувати на сцені, і це робить надати їй сучасний характер.

Сидять—Озолін, Переяславець, Васіна; в центрі—Долохова

Остання картина. Кара шпигуна. Інтернаціонал

ХАРКІВСЬКА ДЕРЖАВНА О П Е Р А

рядянським масам змісту—треба вітати.

Що до постановки, то тут слід сказати, що артисти балету блискучим виконанням створили зразкове балетне видовисько.

Молодь з балету державної опери зуміла ногами розповідати образніше і якравше, ніж це іноді щастить зробити де кому язиком.

Головне ж досягнення державної опери в постановці цього балету в оформленні.

Художник А. Петрицький в рухомих,

плавко мінливих декораціях дав буйне свято фарб. Різноманітність оформлення окремих епізодів строго витриманий стиль, правдиве освітлення жанру разом з театральністю приваблюють око глядача. В балеті „Червоний мак“ художник Петрицький зібравши окремі елементи, викристалізував їх як найгаданіший новітній художник. В. І.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ЗИМОВА СПАРТАКІЯДА

УЧАСНИКИ всеукраїнських зимових змагань почали з'їжджатися напередодні відкриття. З кожним майже потягом, що приходив до Харкова, прибували групи пасажирів з трохи незвичайним багажом — лижвами, коньками, гвинтовками, хокейними палицями.

З гамом і сміхом виривалися спортсмени з тісних вагонів. Куди ж їхати? Звичайно, насамперед до Вищої Ради Фізкультури. В Раді Фізкультури неначе в штабі на фронті.

Безперервно тріщить телефон. Співробітники видають довідки, дають няряди на готель, розподіляють трамвайні квитки.

Члени Всеукраїнського Спортивно-Технічного Комітету і судді змагань — складають списки учасників, вирішують останні організаційні питання.

Коло 200 чол. прийшли змагатися за першенство України. Кращих своїх хокеїстів, конькобіжців і лижників прислали Харків, Київ, Миколаїв, Артемівське, Дніпропетровське, Стадіно, Копотоп, Тульчин, Охтирка, Першотравенське, Черкаси, Кривий Ріг, Куп'янка.

Ще два три роки тому в багатьох із цих міст майже невідомі були лижи або хокейні коньки, а тепер там зимовий спорт здобув загальне визнання, широко зацікавивши молодь.

Сковзанка стадіону Металіст — центр всеукраїнських змагань. Біговою стежкою, що охопила хокейне поле, мчаться пара за парю конькобіжці. Ковкуренти на перше місце — Гон та Іонов. Обидва сильні й витривалі. Але Гон більш досвідчений, вимуштрований і першенство України присуджується йому, за ним Іонов, третім Галечин. Всі харківці.

На небігових коньках перших три місця також за харківцями Пікнуром, Мурмилом і Шаповаловим.

В жіночих змаганнях на бігових коньках першенство за-

вокола краща легко-атлетка України киянка Миколайчук, другою Садовникова з Дніпропетровського, третьою Кузнецова з Миколаєва. На небігових три місця за Харковом: Бугримова, Евтушенко, Червута.

Фігурне першенство України виграв харковець Гейдінгер, бездоганно викреслює на льоду найскладніші узори фігур. Після нього Панаєва, що взяв друге місце, третім був харковець Акимов.

* * *

Знайомий звук свистка — нагадав про футбол. Але тут тепер, замість зеленого килима поля — крижана поверхня і замість футболістів — хокеїсти з кийками в руках.

Миколаїв — Дніпропетровське! Два сильних супротивника. Хлопці міг думати, що дніпропетровці, що почали грати лише торік, одержать перемогу над Миколаївом, де хокей культивується більш як 5 років. Рахунок 4:9.

Харків у свою чергу легко розправився з Артемівським — 8:0. Другого дня миколаївці були щасливішими, вигравши в Артемівського 1:0, а Харків перемогою над Дніпропетровським 5:0 — виграв першенство України.

* * *

На білому сніговому покриві — яскраво виражені кольорові плями, які вказують на порці, що визначили шлях лижників. Члени комітету рівні протяги один по одному біжать вперед перш ніж гонщики.

На 5 кілометрів перше місце одержав Гурінов, а на 10 кілометрів — Тир. Серед новаків першим виявився Чорволенко.

У жіночих першествах на 3 і 5 кілометрів перше місце одержала Зюскина. Всі переможці харківці.

В лижних змаганнях перше місце присуджено Киселю. За ним Цибін, Фоменко і 46 літній Самохвалов.

* * *

Які ж загальні підсумки першенств? Велике представництво міст, технічні успіхи учасників говорять за те, що зимовий спорт роботи на місцях віддається багато уваги.

Змагання пройшли організовано. Це результат нагромаженого організаційного досвіду у робітників фізкультури, також результат зросту дисциплінованості учасників.

С. Павлов

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО УКРАЇНИ
ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА
на 1928-й рік на літературно-критичний
і мистецький місячник

"ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ"

(ВИДАННЯ РІК ЧЕТВЕРТИЙ)

ЩО ВИХОДИТЬ КНИЖКАМИ 8 АРКУШІВ

- "ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ"** подає кращі твори з української та
 :: :: чужоземної літератури :: ::
"ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ" містить критичні огляди поточної укра-
 :: :: їнської й чужоземної літератури :: ::
"ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ" освітлює питання образотворчого, теа-
 трального і кінематографічн. мистецтва
"ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ" відгукується на головніші з політично-
 економічних і науково-технічних питань

Протягом 1928 року річні передплатники "ЖИТТЯ й РЕВОЛЮЦІЯ" одержать
БЕЗПЛАТНО: 1) „Альбом сучасних українських письменників Радянської України“
 (36 портретів); 2) „Альманах сучасної західної літератури“ (10 арк.)

ПЕРЕДПЛАТА на ЖУРНАЛ:

На 1 міс.— крб. 85 коп.	Окреме число 1 крб. Передплата за кордон на рік 5 дол.	Річні передплатники можуть вносити передплату в кілька строків, а саме: при передплаті 4 крб., до 15 квітня 2 крб., до 15 липня 2 крб.
" 3 " 2 " 50 "		
" 6 " 4 " 25 "		
" 12 " 8 " — "		

Адреса редакції: Київ, вул. К. Маркса, 2

Передплата приймається по всіх філіях Державного Видавництва України, зокрема
 в Київській філії Д. В. У.— вул. Карла Маркса, 2

ВСЕУКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА ВИДАВНИЧА та КНИГОТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА

КНИГО СПІЛКА

Харків, Горяїновський пр., № 2, телефон 46-74

НОВА ГРОМАДА

ДВОХТИЖНЕВИЙ ІЛЮСТРОВАНИЙ, КООПЕРАТИВНИЙ, НАУКОВО-
 :: :: ПОПУЛЯРНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ ЖУРНАЛ :: ::

Виходить за відповідальною редакцією А. Е. ГЕТЛЕРА. Завідує Редакцією С. П. КРАВЦІВ (КРИГА).

СТАТТІ

з усіх питань практичної кооперативної роботи
 та сільського господарства

ПОСТІЙНІ ОГЛЯДИ

політичного життя та революційного руху
 в СРСР та за кордоном

ОПОВІДАННЯ ТА ВІРШІ

найкращих сучасних письменників та літератур-
 ного молодняку, ілюстровані кращими художниками

ЦІКАВІ ІЛЮСТРАЦІЇ

з будівництва та побуту України, СРСР Закор-
 донна політ-хроніка в ілюстраціях

НИЗКА ПОСТІЙНИХ ВІДДІЛІВ

Кооперація. Літературний розділ. Сільське гос-
 подарство. По кооперативній Україні. Книжкова
 полиця. Новинки науки й техніки. Розвага на до-
 звільлі. Постійна інформація про нові видання
 Книгоспілки

ЛИСТУВАННЯ

з читачами й дописувачами. Поради в справі
 :: :: читання й кооперативної самоосвіти :: ::

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ

На рік	5 крб. — коп.
На півроку	2 крб. 75 коп.
На 3 місяці	1 крб. 50 коп.
Ціна окремого числа. —	крб. 30 коп.

ВИМАГАЙТЕ В УСІХ

КООПЕРАТИВНИХ ТА ИНШИХ
 КНИГАРНЯХ, КІОСКАХ
 ТА ГАЗЕТНИХ ЕКСПЕДИЦІЯХ

ВСЕСВІТ

Переборовши всі труднощі утворення першого на Україні універсального тижневика і здобувши за минулий рік широке коло

ВСЕСВІТ

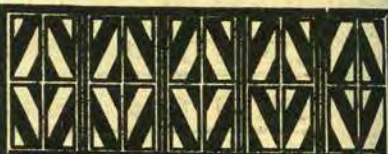
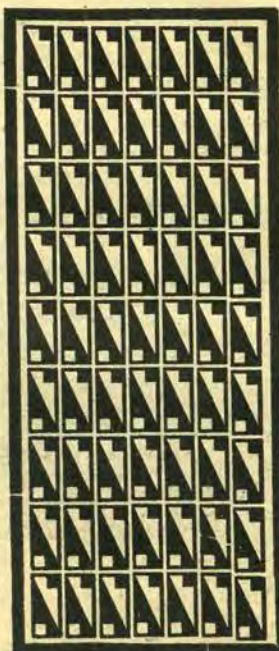
прихильників—читатів, Редакція „ВСЕСВІТА“ цього року ставить собі за завдання всяким чином поліпшувати журнал, для чого й потрібно мати тісний зв'язок з основним колом читачів журналу—з річними передплатниками.

В тій меті в 1928 р. буде широко розвинуто практику конкурсів і розподілено серед річних передплатників премії.

Річні передплатники журналу „ВСЕСВІТ“ на 1928 рік, що надішлють передплату власними поштовими переказами (але не через комісійну агентуру пошти) або безпосередньо здадуть її до Харківської чи окружної контори Видавництва „Вісти ВУЦВК“—і все це до 1 березня 1928 року—візьмуть участь у розподілі преміяльних предметів на суму з розрахунку 400 крб. на 1 тис. річних передплатників.

ПРИЙМАЄТЬСЯ
ПЕРЕДПЛАТА
НА 1928 РІК
НА

УНІВЕРСАЛЬНИЙ
ІЛЮСТРОВАННИЙ
ТИЖНЕВИК

Список преміяльних предметів для річних передплатників опубліковано буде в березні, після в'яснення загальної суми і вибору предметів. Пропонуючи для того зі свого боку

модерний радіоапарат з гучномовцем, навушниками й лампами, фотоапарат з належним приладдям, велосипед і столярний та слісарний струмент,

Контора прохає річних передплатників подати до 1-го березня 1928 р. свої зауваження відносно цих і інших бажаних преміяльних предметів.

Розподіл для річних передплатників відбудеться жеребком 1 квітня 1928 р.

Піврічні передплатники, на тих самих умовах внесення передплати, візьмуть участь у другому розподілі, в другій половині року, коли поновлять передплату на друге півріччя.

Тим, що великого запасу „ВСЕСВІТА“ на 1928 р. друковано не буде, Контора просить річних і піврічних передплатників не гаятися з надсилкою передплати.

КОМПЛЕКТІВ „ВСЕСВІТА“ ЗА 1927 РІК НЕМА.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

на 1 рік—52 прим.—7-20 к., на 1/2 р.—3-60 к., на 3 міс.—1-80 к., на 1 міс.—4-5 номерів 60 коп. Ціна окремого номера—15 коп. Передплата приймається в Головній Конторі—Харків, вул. К. Либкнехта № 11, в округах по всіх представництвах „Вістей“ та в кожному кіоску залізнич.

Handwritten signature or mark.